

cyklismen og i forhold til pensionisterne. Men jeg synes bare, det er urimeligt, at vi på den ene side bliver bebrejdet, at vi ikke gør nok, og når vi så på den anden side gør noget, så er det den rene og skinbarlige misundelse, man kan mærke fra de ordføreres side, der stikker deres snude frem. Og det var også helt typisk for det sidste indlæg, der kom fra hr. Engelbrecht – man kan næsten ikke tage det. Så kalder man det kopiering – og hvis det er det, hvad så? Altså, jeg ville da være glad, hvis andre partier ville tage nogle af de ting op, som Dansk Folkeparti fremlagde her i Folketingssalen. Jeg ville da juble og så stemme for det i stedet for, som jeg har opfattet rigtig mange af ordførerne gøre det her i dag, at lukke sur luft ud i forhold til Dansk Folkeparti.

Kl. 15:11

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførrækken, og den næste ordfører er hr. Villy Søvndal, SF.

Kl. 15:11

(Ordfører)

Villy Søvndal (SF):

For nylig så jeg statsministeren på tv. Statsministeren var i Wall Street – han rejser jo en del – hvor han med et hammerslag lukkede den amerikanske børs. Det der med at lukke børsen i New York med et hammerslag er en meget traditionsrig begivenhed, som hver dag følges af tv-seere over hele verden. Statsministeren benyttede så i øvrigt lejligheden til at komme med en utvetydig hyldelse til liberalismen og den uregulerede kapitalisme – midt under en verdensomspændende krise, der hvert eneste sekund kaster almindelige lønmodtagere ud i arbejdsløshed og truer millioner almindelige menneskers økonomi i en grad, så mange mennesker må gå fra hus og hjem.

Statsministeren benyttede i øvrigt lejligheden til at advare mod enhver begrænsning af de frie kapitalbevægelser og markedets brutale love. Pludselig kunne man kende ham igen som den liberalistiske ideolog, der slås for den rå og utilslørede kapitalisme, en fuldstændig utøjlet kapitalisme, hvor markedet sættes foran alt andet, og hvor sociale, miljømæssige og menneskelige hensyn kommer i anden række uden begrænsninger og demokratisk kontrol med kapitalbevægelser, kort sagt et samfund, hvor penge-
ne bestemmer.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at der var noget historisk over billederne af statsministeren, der slår med hammeren, så børsen

kan lukkes og lysene slukkes. På den måde var det også et billede af en tid, der er ved at rinde ud, nemlig den nyliberale æra, som statsministeren og George W. Bush, statsministerens bedste ven, har været eksponenter for. Den tid er ved at være forbi.

Hvad efterlader de så? De efterlader et morads, som andre må rydde op i, når det handler om økonomi, når det handler om klima, og når det handler om Irak. Jeg tror, at statsministeren og George W. Bush vil blive husket som politikere, der tog fejl på alle de afgørende dagsordner i deres tid.

De tog fejl, da de lod spekulanter og lykkeriddere tage for sig på det frie, uregulerede marked og efterfølgende sendte regningen til almindelige skatteydere. De tog fejl, da de ignorerede den truende klimakatastrofe og i årevis forsinkede de nødvendige internationale aftaler. De tog fejl, da de indledte den katastrofale krig i Irak, som har kostet hundreder tusinder af irakere livet og drevet millioner på flugt.

På den måde er historien om Bush og statsministeren en trist historie, en sørgelig historie, men den gode nyhed er, at det snart er slut. Det er det både i USA og i Danmark, hvor et nyt hold står parat. I USA skaber Barack Obama håb og begejstring blandt helt almindelige amerikanere, fordi han er klar til at stille sig i spidsen for et politisk sporskifte. Og i Danmark ser vi en stadig mere samlet opposition, der med S og SF som de toneangivende partier formulerer fælles politik på de centrale områder.

Vi er i fuld gang med at gøre Danmark klart til en ny start.

Den seneste tid har vi også herhjemme oplevet banker, der er krakket, firmaer, der er gået ned og hjem. Vi oplever unge familier, som er førstegangskøbere, og som nu sidder fast i en gældsælde og måske skal gå fra hus og hjem.

Nogle vil måske spørge, om det er rimeligt at bebrejde regeringen, at det går skidt med økonomien. Regeringen er vel ikke ansvarlig for, at der er krise i USA. Og så alligevel. For var det ikke den her regering, der pustede boligpriserne op ved at give grønt lys for både flexlån og afdragsfrie lån? Var det ikke den her regering, der satte yderligere skub i den udvikling ved at fastfryse ejendomsbeskatningen? Var det ikke den her regering, der som Bush i USA uddelte ufinansierede skattelettelser? Var det ikke den her regering, der lod stå til, mens griske og uduelige bankdirektører sikrede sig aktieoptioner på to- og trecifrede millionbeløb?